

A keresztény növekedés titka – Stephen Kaung

1Jn 3,1-3 „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek, és azok is vagyunk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk őhozzá, és meg fogjuk őt látni, amint van. És akiben megvan ez a reménység iránta, az mind megtisztítja magát, ahogyan ő is tiszta.”

Imádkozzunk! Drága Urunk, ahogy összegyűltünk itt ma délelőtt, a szívünk tele van hálával. Megköszönjük Neked, hogy szeretsz bennünket, hogy ennyire szeretsz. Hálát adunk, hogy kész vagy úgy adni Magadat nekünk, hogy megszabadulhatunk saját magunktól, és megszabadulhatunk a Te számodra. Ó, Urunk, nincs is rá szó, mekkora szeretettel vagy mindannyiunk iránt! Kérünk, hogy jelenlétedben most a Te Szellemed által add nekünk Igédet, nyisd meg az értelmünket; és add, hogy megértsük azt, amit akarsz most mondani, és add, hogy úgy járhassunk abban, hogy betöltsük azt a célt, amit mindegyikünknek eltervezteél. A Te kezébe tesszük magunkat, a Szent Szellemedre bízunk magunkat, hogy kijelentse a gondolataidat számunkra, és beléphessünk a Te teljességedbe, a Te dicsőséged magasztalására. A Te drága nevedben kérünk. Ámen.

Köszönjük Istennek, hogy újabb lehetőséget adott nekünk az összegyülekezésre. Ahogyan János apostol mondta, „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek”. Testvérek, végiggondoltátok valaha, mit adott nekünk az Atya: hogy minket Isten gyermekeinek nevezek? Ez hatalmas kijelentés. Mi, akik egykor bűnökben és törvényszegésekben éltünk, akiknek nem volt semmi reménységünk, és mégis Isten kegyelméből ma Isten gyermekeinek neveznek bennünket. Isten gyermekei vagyunk. Micsoda gondolat ez! Mi, akik ellenségei voltunk, mi, akik az örök halálra vártunk, Isten kegyelméből mégis ma Isten gyermekei lehetünk. Mindannyiunkat Isten gyermekének neveznek. Micsoda gondolat ez, Isten gyermekének lenni! Őhozzá tartozunk, Ő a mi mennyei Atyánk. Az Ő saját életét adta nekünk, és a saját gyermekeinek tart bennünket. Testvérek, el tudjátok képzelni, milyen csodálatos kegyelem adatott mindnyájunknak? Örökké hálásaknak kell lenünk, hogy ilyen emberek, mint mi, akik az örök halált érdemelnénk, most Isten gyermekeinek neveztetünk.

Nem tudok napirendre térni efölött, testvérek. Micsoda irgalmat, micsoda szeretetet kaptunk mindnyájan Tőle! És azt gondolom, hogy mindnyájunknak hálás a szíve Isten iránt, azért, amit tett értünk. Ha Isten csak ennyit tett volna értünk, nekünk már ez is több, mint elég. Isten azonban valami többet tervez velünk. Nem pusztán azt akarja, hogy a gyermekei legyünk, hanem valami ennél sokkal többet tartogat számunkra. Azt akarja, hogy hasonlókká legyünk Őhozzá. Valami többet el akar tehát végezni az életünkben.

Néha azt gondolom, testvérek, hogy amikor arra gondolunk, hogy Isten gyermekei vagyunk, hátradőlünk, és azt mondjuk, Uram, nekem ez elég. Amíg a te gyermeked vagyok, az nekem elég. Most megnyugodhatok, és várok arra az időre, amikor visszahívsz magadhoz. De drága testvérek, ez a mi gondolatunk, nem Istené. Az Ő velünk kapcsolatos gondolata sokkal magasabb, mint a mi gondolatunk. Ő nem pusztán csak megment (üdvözít) bennünket, Ő

teljes mértékben meg akar menteni, azaz azt akarja, hogy olyanok legyünk, mint Ő. Nem csak megváltani akar bennünket, hanem azt akarja, hogy hasonlókká legyünk Őhöz. Ez hatalmas kegyelem és irgalom, amit Isten nekünk ad.

Tehát, testvérek, megelégedtünk-e azzal, hogy mi, a legnagyobb bűnösök, most Isten gyermekei vagyunk? Az emberi gondolkodás szerint ennek elégnek kell lennie, de Isten gondolata mindig magasabb, mint az ember gondolata. Isten azt akarja, hogy ne csak a gyermekeinek neveztesünk, hanem azt akarja, hogy a fiai legyünk. Isten azt akarja, hogy hasonlókká legyünk Őhöz, hogy olyanok legyünk, mint Ő – ez Isten célja mindannyiunk számára.

Testvérek, hasonlókká vagytok Őhöz? Nem csak Őtől valók, hanem olyanok, mint Ő? Azok vagytok, ami Ő? Olyannak lenni, mint Ő, egynek lenni Vele, ez Isten hatalmas gondolata mindannyiunk számára.

János apostol azt mondja ezért, hogy „most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhöz, és meg fogjuk őt látni, amint van.” – Megvan ez a reménység benned? Vagy megelégedsz azzal, ha Isten gyermekének neveznek? Hátradőlsz csak, és azt mondd, „most élvezhetem az életet, azt tehetem, amit akarok, mert Isten gyermeke vagyok – az én végállomásom biztos”? Ha így gondolkodunk, akkor valóban nem értettük meg Isten irántunk való szeretetét. Mert Ő azt akarja, hogy olyanok legyünk, mint Ő, hogy úgy legyünk, amint Ő van.

Gondoljátok, hogy ez lehetséges? Emberileg szólva ez meghaladja a felfogóképességünket. Hogyan lehetünk mi, bűnösök közt elsők, olyanok, mint Ő? De Isten pontosan azt akarja, hogy ilyenek legyünk.

Ma délelőtt tehát ebben szeretnénk egy lépést előre tenni, meglátni, hogyan lehetünk olyanok, mint Ő. Nem csak Őtől valók, hozzá tartozók, hanem olyanok, mint Ő – mert ahogyan Ő van, úgy leszünk mi is. És ez Isten akarata mindannyiunk számára. És látni szeretnénk, hogyan fogja ezt elérni?

Istennek hála, amikor hittünk az Úr Jézusban, valami történt az életünkben. A bűn miatt ugyanis a szellemünk halott volt Isten számára. Isten az embert szellemmel alkotta meg, és ezzel az emberi szellemmel képesek vagyunk Istennel kapcsolatba lépni. De ahogyan tudjátok, amikor Ádám és Éva vétkezett az Éden kertjében, a szellemük meghalt Isten számára. Ez nem jelenti azt, hogy nincs szellemük, mert továbbra is van egy olyan szervünk, melyet szellemnek neveznek. Honnan tudjuk ezt? Onnan tudjuk, hogy bár a bűn miatt az embernek megszűnt a kapcsolata Istennel, az ember kapcsolatba tudott lépni szellemekkel. Azt hiszem, a kínaiak ezt könnyebben megértik, mert Kínában nem ismertük Istent, gonosz szellemekkel viszont kapcsolatban álltunk.

A családom eredetileg pogány volt, de Istennek hála mindenki megtért. De a megmenekülésünk előtt gonosz szellemekkel voltunk kapcsolatban. Emlékszem, a nagyapám nagyon kedves ember volt, nagyon sokat tett másokért, annyira, hogy egy ismerőse ragaszkodott hozzá, hogy odaadja neki a lányát ágyasául. De az ágyasa nem volt hívő, és a

nagyapám sem volt az akkoriban, még nem hitt igazán az Úrban. A nagyapám meghalt – és tudjátok, Kínában ez úgy van, hogy az emberek ilyenkor halottidézőt hívnak, és kapcsolatba akarnak lépni a halottakkal – valójában gonosz szellemekkel –, és ilyenkor tényleg lehetett hallani a halottnak a hangját. És rendszerint a halott valamit kívánt az embertől, például, hogy égessen több tömjént, mert hogy abból olyan kevés van a holtak helyén (a Hádészban).

Évekig imádkoztunk a nagyapámért. Én voltam a kedvenc unokája, és nagyon közel álltunk egymáshoz. Miután üdvösségre jutottam, beszélgettem vele, de mindig azt mondta, ő már túl öreg hozzá, hogy megváltozzon. De nem adtuk föl, és továbbra is imádkoztunk érte. Hong Kongban voltam, amikor meghalt. Megkérdeztem Istent, megválaszolta-e az évekig tartó imádságokat? Voltak bizonyos jelek, hogy igen, de nem tudtunk semmi biztosat. Az ágyasa beszélni akart az elhunyt nagyapámmal, mert ő nem volt hívő. Elhívott hát egy halottidézőt, és valamilyen varázslat révén szó szerint hallotta a nagyapám hangját. Ilyen módon tévesztik meg a kínai embereket, mert ezt a gonosz szellemek csinálták, nem az elhunyt. Istennek hála azonban, tudjátok, mi történt? Miután az ágyas hívta a halottidézőt, és meghallotta a nagyapám hangját, a hang azt mondta: „Ne hívj engem. Nem tartozom hozzád.”

Ó, testvérek, ez nagyon megvigasztalt bennünket. Évekig tartó imádságok után megkaptuk a bizonyosságot, hogy nem tartozik már a gonoszhoz, hanem Istenhez tartozik.

Testvérek, az tehát az Isten akarata, hogy ne csak megmeneküljünk, mint gyermekek, hanem azt akarja, hogy felnőjünk, és hasonlók legyünk Őhöz. Ez Isten célja mindannyiunk számára.

Tudjuk, mit jelent üdvösséget nyerni. Nem csak azt, hogy a bűneink megbocsáttattak, hanem azt is jelenti, hogy a halott szellemünk megújított az életre. És ezért van, hogy amikor megmenekülünk, akkor onnantól valódi kapcsolatunk van Istennel.

Én keresztény családban nőttem fel, az apám nagyon szerette az Urat. A családnak minden este összegyűlt a nappaliban vacsora után, és mind a heten, gyerekek ott voltunk, és apám olvasott nekünk a nagy Bibliájából. Utána pedig vezetett minket az imádságban, de mindig csak ő imádkozott, bennünket nem kért meg erre. Azonban miután újonnan születtem, onnantól engem is kért, hogy imádkozzak, mert tudta, az Úré vagyok.

De mit értünk vajon az alatt, hogy megmenekülni, újonnan születni? Nem csak azt, hogy a bűneink megbocsáttattak, hanem azt, hogy a halott szellemünk megelevenített az örök életre. Mivel a bűn miatt a szellemünk halott volt Isten számára, élő tudott lenni a gonosz szellemek számára – de Istennel nem volt kapcsolata. Amikor azonban megmenekültünk, az a csodálatos dolog történt, hogy a szellemünk kapcsolatba került Istennel.

Keresztény családban nőttem fel, bőven volt részem keresztény tanításban. Külsőleg hittem, de belül nem. Habár magamban sokszor imádkoztam, nem volt kapcsolatom Istennel; távolinak éreztem Őt. De abban a pillanatban, hogy újonnan születtem, a kapcsolat létrejött. Tudtam, hogy üdvösségem van, mert kapcsolatba kerültem Istennel. Amikor a Bibliát olvastam korábban, halott könyv volt a számomra. De a megmenekülésem után, emlékszem, a szobámba mentem, kinyitottam a Bibliát, és az 1Jánost olvastam; és minden szava szólt a szívemhez – mert kapcsolatban voltam Istennel. A szellemem új életet kapott. A megújított szellemünkkel pedig Istenhez kapcsolódunk.

Testvérek, mindannyian, akik az Úr Jézusban hiszünk, a mi halott szellemünk új életet kapott, és a kapcsolatunk Istennel elkezdődött. Ezért imádkozunk mi, keresztények, mert az imádkozás nem formalitás, hanem valóság. Amikor imádkozunk, a szellemünk Istennel van kapcsolatban. És ez a keresztény élet titka.

Hogyan lehetünk Krisztushoz hasonlók? Isten ezt munkálja a szellemünkben. Amikor üdvösségre jutottunk, Krisztus lakozást vett a szellemünkben, megújította azt, hogy Ő legyen a mi életünk. Ne feledjétek, nekünk, akik megmenekültünk, új életünk van. Nem a régi életet éljük többé. Új életünk van, és e szerint az új élet szerint kell élnünk. De hogyan? Hogyan él ez az új élet bennünk? Istennek hála, amikor a szellemünk új életet kapott, és Krisztus a szellemünkbe költözött, Ő maga lett a szellemünk élete. De ez nem azt jelenti, hogy ettől az egész lényünk megváltozott! Nem, ez csak a kezdet. Ami a megmenekülésünkön történt, az csak a szellemünkben történt, a lelkünk nem változott, a testünk nem változott. Csak a szellemünk változott. De ez a kezdet. A szellemünkben immár kapcsolatban vagyunk Istennel. Krisztus lett a szellemünk élete.

Sajnos azonban a lelkünk ilyenkor még mindig a maga lelki életét éli. Ezért elkezdődik az, amit keresztény konfliktusnak, küzdelemnek nevezünk. A szellemünkben Krisztus az életünk, és az Ő Szelleme bennünk lakik. Mi a bennünk lakozó Szent Szellem munkája? Az Ő egyedüli munkája, hogy mélyebben bevezessen minket Krisztusba. A bennünk lakó Szent Szellemnek kell az életünk vezetőjének lennie, miután hittünk az Úr Jézusban. Előtte hogyan éltünk? A lelkünk által: ahogyan éreztük magunkat, amit akartunk tenni – mert a szellemünk halott volt. De most a szellemünk életre kelt, és a Szent Szellem lett a vezetőnk az életünkben. Ő pedig abban vezet, hogy az Úr Jézust kövessük.

Miután megmenekültetek, testvérek, megtapasztaltátok a Szent Szellem munkáját a szellemetekben. Megtapasztaltátok a konfliktust is az életetekben? Előtte csak az érzéseitek után mentetek, de miután megmenekültetek, nem mehettetek arra, amerre a lélek akart vinni. Küzdelem dúl bennetek, konfliktus a szellem és a lélek között. A Szent Szellem Isten felé vezet, de a lélek a maga útján akar vezetni bennünket. Minden hívőnek ezért a szellem és a lélek közötti harc az egyik legelső megtapasztalása.

Ha nem tapasztaltad meg ezt a konfliktust, ha nem dúl benned ilyen harc, azt jelenti, hogy még nem menekültél meg. Ha viszont üdvösséged van, újonnan születted, ennek el kell jönnie. Megjelenik a konfliktus a szellemed és a lelked között.

Pál azt mondja, a test gyakorlása hasznos, és különösen manapság a fiatalok rájöttek, mennyire fontos a mozgás. Amikor mi voltunk fiatalok, nem törődtünk sokat a testgyakorlással, de a mai fiatalok nagyon tudatosak efelől. Ezek a gyakorlatok hasznosak a testünknek és az elménknek is, mert frissebbek leszünk elvégezni dolgokat. A Biblia azonban azt mondja, a test gyakorlása hasznos, de csak egy kicsit. Miért? Mert a haszna csak erre az életre szól. Jót tesz a testnek, az elmének, de nem érinti a teljes lényünket. A haszna időleges, nem örökkévaló.

A szellemi gyakorlás azonban örökkévaló: most is hasznunkra van, és az örökkévalóságban is. Ma tehát, testvérek, mi, akik az Úrúi vagyunk, szellemi gyakorlásra van szükségünk minden nap. A Szent Szellem, aki a szellemünkben lakik, minden nap vezet bennünket; ami Őt illeti,

soha nem engedi ki ezt a felelősséget; mindig hűséges, minden pillanatban próbál vezetni bennünket Isten útján. De azt hiszem, mindannyiam megtapasztaltuk azt a helyzetet, amikor a szellemünkben megérezzük ugyan a Szellem vezetését, de a lelkünkben még mindig érezzük az óemberünk vágyait.

Például, mielőtt hittünk az Úr Jézusban, szerettünk dicsekedni, mert a dicsekvéstől nagyszerűbbnek éreztük magunkat. De azután, hogy az Úr Jézusban hitre jutottunk, és továbbra is dicsekszünk, és eltúlozzuk, ami valóban történt velünk, akkor mi történik? Érezni kezdjük, hogy valaki a szellemünkben azt mondja, ez nem igaz, nem kellene ezt mondanod. Korábban, amikor dicsekedtél, jól érezted magad, minél többet dicsekedtél, annál jobb volt. De most, ha dicsekszel, és olyanokat mondasz magadról, ami nem igaz, rosszul érzed magadat tőle.

Azt hiszem, mindannyian megtapasztaltuk ezt. Amikor pedig este imádkozni akarunk lefekvés előtt, nem tudunk, amíg meg nem vallottuk a bűnünket; és amíg nem kértük, hogy a drága vér tisztítson meg bennünket a dicsekvésünkből, addig nem lesz békessége a szívünknek.

Tehát, drága testvérek, Isten mindannyiunknak nekünk adta megszentelődés eszközét. Azt akarja, hogy mind megszentelődjünk, mert Ő szent. Nagyon fontos, hogy ne hanyagoljuk el ezt a belső szelíd és halk hangot, mert ha ezt figyelmen kívül hagyjuk, a keresztyén életünk legyőzött lesz. De ha odafigyelünk erre a hangra, és készek vagyunk megfizetni az árát (pl. azzal, hogy engedelmessékedünk), szellemi életünk növekedni fog.

Hogyan növekedhetünk a szellemi életünkben, hogyan válhatunk Krisztushoz hasonlóvá? Úgy, hogy a mindennapi életünkben meg kell tanulunk odafigyelni erre a szelíd és halk hangra. Például, mielőtt hittünk volna az Úr Jézusban, eljártunk szórakozni bizonyos helyekre, de miután hittünk az Úrban, és elmentünk ugyanoda, ahová sűrűn jártunk, valahogyan egy szelíd és halk hang a szellemünkben azt mondta: Te már keresztyén vagy. Szerinted helyes dolog oda menni?

Ismerek egy testvért, aki nagyon szerette az Urat. Gépész volt, és amikor Sanghajban élt, a vállalat, amelynek dolgozott, gyakran küldte őt a moziba, hogy megjavítsa a mozigépeket. És ebből származott az ő problémája, mert tartott tőle, hogy az emberek meglátják moziba menni, és azt fogják gondolni, hogy a filmet nézni megy, vagy valami hasonló, pedig valójában csak szerelőként ment oda. És mi is ugyanezt érezzük. El tudjátok képzelni, hogy ha nem lettem volna egy lekipásztor fia, és nem lett volna jelen Isten kegyelme az életemben, akkor filmsztár lett volna belőlem? De az Isten irgalma megmentett engem.

Emlékszem, ahogy a Szent Szellem elkezdett munkálkodni az életemben. Habár egy lelkész fia voltam, mégis minden szombatomat a moziban töltöttem. Az egyik barátomnak egy híres színész volt a családjában, és így a legjobb filmeket is ingyen megnézhattuk. De azután a Szent Szellem munkálkodni kezdett az életemben, és azt mondta, látja, hova járok. De azt mondtam, hogy mi a baj azzal, ha megnézek egy jó filmet? Mégsem mertem ellenkezni, és próbáltam nem menni a moziba. Nagy sikerként könyveltem el, hogy hónapokon keresztül meg tudtam állni, hogy filmeket nézzek. De sajnos, az ellenség nagyon jól tudta, mit csinál, és egy úgynevezett keresztyén film érkezett Sanghajba. Noé bárkája volt a címe, és egy ismerősünk jegyeket küldött a családnak. Azt gondoltam magamban: mi baj lehet azzal, ha megnézek

egy keresztény filmet? Hiszen hónapok óta nem voltam moziban. Most viszont túl nagy volt a kísértés, és végül elmentem. De megmondom nektek, ott ültem a moziban, ment a film, és végig azt vártam, hogy legyen már vége, és kijuthassak. Furamód nem mentem ki magamtól, hanem ott ültem és néztem a filmet. Noé bárkájáról szólt, és a legszennyesebb film volt, amit valaha láttam. Két órán keresztül küzdöttem magamban, hogy menjek vagy maradjak. Végül nem mentem ki, a végéig bent maradtam. De Istennek hála, amikor végre kijutottam onnan, többé soha nem mentem moziba filmet nézni, az Úr megszabadított ettől.

Testvérek, Isten Szelleme ilyen módon vezet bennünket a megszentelt életre. Konfliktus van bennünk. A szellem kész, a lélek viszont ellenáll, ezért a szellem és a lélek harca mindannyiunk folyamatos, naponkénti megtapasztalása. Vagy növekszik a szellemi életünk, vagy kudarcot szenved. Testvérem, te hol vagy ma? Odafigyelsz vajon a szelíd és halk hangra a szellemedben, vagy még mindig a lelki életed kiáltozó, lármás hangját követed?

Mennyi kudarcot tapasztaltál meg a keresztény életedben? És hányszor sikerül megtapasztalnod, hogy a szellemed győzedelmeskedik a lelked fölött? A szellemünk és a lelkünk közötti harcban rejlik tehát a keresztény növekedés titka. Hogyha amikor a halk és szelíd hang szól hozzánk a lelkünk lármája ellenében, és kész vagyunk letenni az énünket, és elfogadni azt, ahogyan a Szent Szellem foglalkozni akar velünk, akkor a szellemi életünk növekedésnek indul. Ha viszont a lelkünk lármájára hallgatunk, és visszautasítjuk a Szellem halk és szelíd hangját, akkor a keresztény életünk visszafejlődik, sorvadni kezd. Ez a harc tehát a keresztény élet ismérve.

Testvérek, ne várjatok nagy dolgokra a keresztény életben, a kis dolgokban látszik meg, hogy valójában hol vagyunk. Hol vagy ma? Odafigyelsz a Szent Szellem halk és szelíd hangjára a szellemedben? Vagy csak a lelked lármájára figyelsz? Ez jelzi a keresztény életünket. Egyfelől tehát ez nagyon egyszerű, testvérek. Az Úr az eljövetele előtt magához ragadja azokat, akik készek, akik hitték, hogy Ő hamar eljön; és királyokká teszi őket az Ezeréves királyság idején. De azok, akik a lelkük hangjára hallgatnak, és azt próbálják élni, amit jobb életnek neveznek ezen a földön, azok az ezer év alatt kivettetnek a külső sötétségre, ahol, ahogy a Biblia írja, fogak csikorgatása lesz, azaz nagyon bánni fogják, amit tettek.

Istennek hála, a győzelem útját megtaláljuk a Bibliában. A győzelem nem a nagy dolgokban rejlik, ne is számítsunk csak a nagy dolgokra, hogy azoktól reméljük változást az életünkben, hanem a mindennapos, kis dolgok azok, melyek az életünket alkotják. Ha hűségesek vagyunk az Úrhoz a kis dolgokban, lehet, hogy szenvedünk egy keveset ma, de végül uralkodni fogunk Krisztussal ezer évig. Azonban, ha a lelkünk hangjára figyelünk, és kedvezni akarunk magunknak – a hústestünknek – ma, gondoljuk meg, hogy az ezer év alatt a külső sötétségre vettetünk, és bánni fogjuk mindazt, amit tettünk, amit elmulasztottunk.

Ha nem vagyunk hűségesek a kis dolgokban, az vereséget jelent. Nagyon fontos tehát, hogyan éljük a mindennapi életünket. Ismétlem, az élet nem nagy dolgokból, hanem kis dolgokból áll. A mindennapos, kis dolgokból áll az élet, amit élnünk kell. Ha ezt elhanyagoljuk, hadd figyelmeztesselek benneteket, hogy szomorkodni fogtok miatta. Az ezeréves királyság idején míg más keresztények uralkodnak Krisztussal, te a külső sötétségben csikorgatod a fogadat. Megéri?

Ezért most testvérek, kérlek, vegyétek fontolóra ezt a dolgot! Tudjátok, néha arra gondolok, miért hagy az Úr engem a földön ilyen hosszán, és miért nem vesz még magához? [Stephen Kaung testvér 1915-ben született – a ford.] Milyen jó lenne, ha rögtön a megmenekülésem után magához vett volna! Az sok bajtól megkímélt volna engem. De ez emberi gondolkodás, Isten ugyanis felnőtt fiakat akar, nem csecsemőket. Egy csecsemő kedves a szemnek, de nem lehet rábízni semmit. Tehát mindössze erről van szó. Istennek hála, hogy még nem jött el! Ha eljött volna már, és mi mind itt lennénk, mind elvesznénk. De Istennek hála, tudjuk, hogy jön, és nem mondja meg mikor. Bármelyik pillanatban eljöhet. Testvérek, nagyon erősen azt érzem, hogy az utolsó napokban élünk. Kétezer év eltelt, ezek az utolsó napok, bármelyik pillanatban jöhet. Ez a mi lehetőségünk. Ne veszítsük hát el ezt a lehetőséget, feszüljünk neki a célnak, és amikor visszatér, elragad bennünket, és uralkodunk vele az Ezeréves királyságban.

De jaj azoknak, akik kivettetnek a külső sötétségre, és ott bánkódnak a bűneik miatt! Isten azonban irgalmas, egyikünket sem fogja örökre kint hagyni. A Biblia egyértelműen azt mondja, hogy előbb vagy utóbb mindannyian együtt leszünk vele a királyságban, uralkodunk Krisztussal mindörökké. De ezer év a sötétségben... azon nem könnyű dolog átmenni.

Ha azt gondoljátok, nehéz hűségesnek lenni az Úrhoz abban, hogy feladjuk, amit a lelkünk szeret, gondoljatok arra, hogy különben az Ezeréves királyság alatt ezer évet tölthetünk a külső sötétségben a fogunkat csikorgatva. Melyiket szeretnétek inkább? Ezért szeretném ezt elétekbe adni, testvérek – az az imádságom, hogy az örökkévalóságért készek legyünk letenni az énünket, saját magunkat, és hagyjuk, hogy az Ő akarata legyen meg mindannyiunkban, hogy az eljövetelekor mindannyiunkat összegyűjtsön, és együtt legyünk.

Remélhetőleg már nem fogunk találkozni jövőre itt, a földön, hanem a mennyben találkozunk legközelebb. Az Úr áldjon benneteket. Ámen.

Urunk, dicsérünk, magasztalunk Téged, és hálásak vagyunk, hogy a Te szíved mindig tökéletes irántunk. Nem akarsz bennünket éppen csak megmenteni, hanem Te teljesen meg akarsz menteni bennünket. Urunk, tudjuk, hogy ebben a világban lesznek kis gondjaink, néhány dolog, amit abba kell hagynunk, de ez az örök javunkért van. Azt kérjük Urunk, hogy miután hallottuk ezt az üzenetet, Te add, hogy mindannyian teljesen átadjuk magunkat Neked, és azt mondjuk: legyen úgy ahogy te akarod, mi a legjobbat akarjuk Tőled, azok akarunk lenni, akinek minket látni akarsz, nem akarunk többé csak csecsemők lenni Krisztusban, hanem Isten felnőtt fiai akarunk lenni. Légy irgalmas mindannyiunkhoz, a Te nevedben kérünk. Ámen.

<https://www.youtube.com/watch?v=TafSigE7egk>